

Özlenen Limanlar İçimizdeymiş

— kul mehmet · 28 Aralık 2020

Özlenen Limanlar İçimizdeymiş

Bir kadına, bir bebeğe bakıyorum bir kendime bakıyorum
Bebeği dünya sepetine benzeyen bir sepete koymuşlar
Kalbim yerinde değil dünyanın kapalı kapısını çalıyor
Salondayız ortadayız kenardayız neredeyiz
Herkes birbirine sarılmış ağlıyor
İlerde bir baba ve anne daha ellerini kucağında birleştirmiş
Gözlerinde akan masum gözyaşları
Hırçın mı hırçın akarken sinelerini parçalıyor
Pencereden tarafa bakıyoruz ufka ufukta bir toz duman
Uzanıp bebeğe bakıyorum
Her şeye inat gülümsüyor
Bu gülümseme bizim için mi?
Tüm kadınları tanıyorum
Hakkında çok şeyler duymuştum
Anneydi
Bacıydı
Yengeydi
Halaydı
Çiçekli gömleğinin uçlarını eteğinin içine umutlarını sıkıştırmış
Yüreğinde akan kanların içinde kalmış
Bileğinde incecik, parlak bir sancıdan zincirler var
Büyük ateş yanıyor etrafımızda
Bu hangi zamanın sonraydı
Tüm olup biteni hatırlamıyordum
Kim unutturdu bir an böylesine pürüzsüz
Yere düştük düşeceğiz
Bizi tutan bebeğin gülümsemesi mi böylesine güçlü
Eski bir pikaptan bir plak çalıyor
Şarkısı yabancı değil
“Ben seni sevdim seveli kaynayıp coştum
Aklımı yağmaya verip, fikrimi şaştım
Mecnuna şimdi eş olup dağlara düştüm
Sor güle bülbül ne çeker yârin elinden

Bir dahi gül koklamayım yârin elinden”

Toplanmışız başına şaşkın şaşkın
Dede efendiden bir eser bu güne kadar kalmış
Kalan aşkmış

Mal mülk değilmiş
Hep birlikte cevap veriyoruz
Hata bizim suç bizim
Çaldılar diyemeyiz gönlümüzü biz verdik ellerine
Sen gittin diyemem biz git dedik bu acı dilimizle
Yok, sende hata sen mucize aşkla vardın bize
Sabrımızla olmadık azap hükmümü biz istedik

Şarkıları taşıramadık dudaklarımızda
Keder taşıtı bu gönlümüzde dudaklarımızda sözlerle

Kırılan çini vazo gibi kırıldık
Çizilmiş güller laleler parçalanırken silindi
Çaldılar diyemeyiz gönlümüzü biz verdik ellerine

Solan gönlümüzle gözümüze yağarken gece
Ne ay doğar ne yıldız bu nasıl karanlık
Her şey silik ve inceden ince
Bir şarkı olamadık geceye doğamadık
Bir şiir olamadık karanlık sokaklara aydınlatmadık
Lakin gülen bebe karanlık gecelere bir şarkı gibi doğan
Bir şiir gibi gülüşüyle karanlık sokaklara bir aydınlık bir güneş
Biz her şeyi ölüme perçinledik
Gülen bebe tüm çivileri sökecek gülümsemelere perçinleyecek
Kederle çizenlerin kalemleri kırıldı artık

Güneşe karanlık örtü çekenler örtülerin altında kaldı
Günahımızı sunduk Rabbimize tövbe kapısında

Biter artık uykulu dünler
Uyanırız bir dirilişle
Ölüm döşeğinin altında
Kalkıyoruz yavaş yavaş

Kendini ölmez sananlar ölürken birer birer
Bizde ölümlüyüz öleceğiz
Gülümseterek
Gülümseyerek
Başka yolu yok
Her şey uzakta değilmiş
İçimizdeymiş yakınlık
Bir adımlık
Dünyayı dolaştık
Dolaştırıldık
Özlenen limanlar içimizdeymiş
Viranelerde gezdirttiler bulamadık
İçimizdeymiş
Kapalı pencerelerimizi açalım artık
Havayla sevgi aşk dolsun içeriye
Rönesans'ta kalan çıkarlar ilişkisi esmesin içeriye
Döndürelim gönül yönümüzü aşka insana
Bizler Napolyon gibi delide değiliz
Neden para para para diyoruz her şeye
İnsan yoksa para nedir ki?
Bir kâğıt!
İnsan yoksa değer nedir ki!
Boşluk
Sancı
İstirap
Sanatkârız
Eskici değiliz ki
Eskiği alıp hurdaya çevirende değiliz
Yansıyan aynasından bakalım
Hurda olanda yansıyan bir şey olmaz
Pastan başka
Yastan başka
Mehmet Aluç